

سراج البلاغه

ترجمه فارسی: مورخ الدوله سپهر
گیلکی واگردان: م.پ. جکتاجی

زمانه فچم فراز داره، ای روز تره گرده، ای روز واگرده. او روزا کی تی کامه، کله خوسی نوا کودن؛ او روزا کی نیه صبر بدار. روزگار را نشیب و فرازی است. روزی به کام تو گردد و روزی برخلاف تو رود. روزی که کام یافتی طغیان مکن و چون به سختی افتادی شکیبایی بنما.

وبیشتا چوم آدم، تومام دونیایه بداره، نداری جه واؤشتن نتانه. اگر حریص، دنیا را به تمامت دارا شود، از تنگدستی رهایی نیابد.

چوم هم چومی جان سوزی اره. حسد، گدازنده جسد است.

عاقیل به خو کار بنده، جاهیل به خو ناجه. خردمند، تکیه بر کار خود زند و نادان اعتماد بر آرزوی خویش کند.

حق شمشیری ایسه کی کولا نیبه. حق شمشیری است که کند نمی شود.

مالا کی بیخشی، کما به، علمه کی بیخشی زیاد. مال از بخشیدن کاستی پذیرد و علم از بذل فرمودن فزونی گیرد.

سپپانی (غیض غضب) آتش ولا مانه، هرکی اونه فودوخانه، آتسه دوخوشانه؛ دونخوشانه، خودش اون میان فوسوجه.

خشم آتشی است افروخته، هرکس آنرا فرونشاند، آتش را خاموش سازد و اگر دست باز دارد، نخست خود بدن سوزد.

دانایی دارا مانه، دیل جه قد کسه، زوان مره بار دیبه.

حکمت درختی است که از دل می روید و با زبان بار می دهد.

- ریچل! امی موعلم مره دوخاد. ای جور دوخاد کی گی کرا واترکستن دره زور امره.
- هسا با آ گرم کنه دوکونی. چرت و چولا هم نوا گوفتن.
- اما اون...
- هسا...

هه زمانه کی آرزو کونم یازدهساله نوبو بیم. چون همه تان می دورون سالان، ده، نه، هشت، هفت، شیش، پنج، چاهار، سه، دو و یک، می چومانه فیچال دهیدی. می ایتا از دستانه تاودم گرم گن آستین میان. شورمایی بویه دهه. بازون اوی دانه آستین. هویا به پا ایسام بازکوده بالان امره. اینگار کی گرم کن می جانه خوره. هتو نی ایسه. می جانه خارش دهه. اون میانی ای تا عالمی میکروب ایسه کی می شین نئیدی.

هسا ده واترکم و همه چیا کی از صوب، هو زما ت جا کی می موعلم او گرم کنه بنه می میز سر، فوقاسته بوم می دیل میانی، فوکودم بیرون. همه تان جولو بنا بوکودم ونگ زئنه. من یازدهساله یمه و ایمرور می تولد روزه. اما ای جور زاکان پالی ونگ زئم کی گی سهساله یمه. می سره نهم میز سر و می دیمه نهم می دستان رو کی اون آستینان، دلکان آستین مانستانه. خون فوتورکه می جولانه و می دیم داغا به. می چومان ارسو توماما بوسته و می جان پرکه. می سر درد کونه. انگار کی شیر لیوانه هتو سر بکشه بی. اما همه جه بدتر، او زمانه بو کی نهار زنگه بزئیدی و او گمچ رتکه تا کی او کور جا تورت بو، واگردست، بوگوفت: هسا مره یاد بامو. آ گرم گن می شینه. هتو کی انه بوگوفت، گرم کنه در باوردم و فادم اون دست. امی موعلم ای جور خو سر و مچه یا چاکونه کی گی هیچ اتفاقی دنکفته.

ایمرور من یازدهساله یمه. ایتا کیک ایسه کی می مار مره بیخته دره و می پتر کی کار سر جا واگردست، اونه خوریمی و همه تان خانیدی «تی تولد تره مبارک ببه، تی تولد تره مبارک ببه». اما فقط خیلی دترا بوستن دره.

ایمرور من یازدهساله یمه، من یازدهساله یمه، دهساله یمه، نهساله یمه، هشتساله یمه، هفتساله یمه، شیشساله یمه، پنجساله یمه، چاهارساله یمه، سهساله یمه، دوساله یمه، یهساله یمه. اما می امره آرزو کونم کی صدودوساله بوم.

آرزو کونم کی هر سندوسالی بوسته بیم غیر از هه یازده سال. چون می دیل خایه خیلی دورا بم. خیلی دور، ایتا فراری زبلون مانستن، ایتا کوچ O مانستان، آسمان میانی. آن قدر کوچی دانه-کوچی دانه کی تی چومانه با دودی تا بتانی اونه بیدینی.

□

